

tilsigtes med denne regel. Det må imidlertid antages, at konventionen vil være opfyldt ved bestemmelser, der giver forsikringsselskabet mulighed for at opnå, at den dom, der afsiges i sagen mellem selskabet og skadelidte, får retskraftvirkning også i forhold til den, hvis ansvar er dækket af forsikringen. Efter færdselslovens § 67, stk. 2, er en sådan ordning allerede gældende, hvor erstatningsspørgsmålet i henhold til færdselslovens § 67, stk. 1, afgøres under straffesagen mod skadevolderen. Dersom Danmark skal kunne ratificere konventionen, er det imidlertid nødvendigt at udvide disse regler til at gælde også, hvor erstatningsspørgsmålet afgøres i den borgerlige retsplejes former under en selvstændig retssag mellem skadelidte og forsikringsselskabet.

4. Art. 8, stk. 2, i bilag I til konventionen, der indeholder en særlig regel om afbrydelse af forældelse af skadelidtes direkte krav mod forsikringsselskabet, afviger fra bestemmelserne i forsikringsaftalelovens § 29, jfr. §§ 1-3 i lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer. Efter pkt. 14 i bilag II til konventionen er der imidlertid mulighed for i forbindelse med ratifikationen at tage forbehold om ikke at følge konventionen på dette punkt. Efter justitsministeriets opfattelse er der ikke tilstrækkelig grund til på motorforsikringens område at gennemføre en regel, der afviger fra forsikringsaftalelovens almindelige regel om forældelse af krav, der støttes på en forsikringsaftale, og der bør derfor ved en eventuel ratifikation af konventionen tages forbehold med henblik på at kunne opretholde den hidtil gældende regel i forsikringsaftalelovens § 29.

5. Efter art. 9, stk. 2, i bilag I til konventionen kan forsikringsselskabet ikke gøre gældende over for skadelidte, at forsikringsaftalen er ugyldig eller bragt til ophør, eller at aftalen eller garantien i henhold hertil er suspenderet, med mindre ulykkestilfældet er indtruffet mere end 16 dage efter, at selskabet gav meddelelse om ugyldigheden, ophøret eller suspensionen.

Denne konventionsbestemmelse vil for danske motorkøretøjers vedkommende være opfyldt ved reglerne i § 18 i bekendtgørelse nr. 314 af 22. december 1927 om ansvarsforsikring af motorkøretøjer, som ændret ved justitsministeriets bekendtgørelse nr. 109 af 24. marts 1966. Disse bestemmelser gælder imidlertid ikke for udenlandske motorkøretøjer, der indkommer her til landet.

Efter pkt. 16 i bilag II til konventionen er der mulighed for at tage forbehold om at fravige den pågældende konventionsbestemmelse med hensyn til køretøjer, der normalt befinder sig uden for en

kontraherende stats eget territorium. Efter justitsministeriets mening bør man ved en eventuel ratifikation af konventionen tage et sådant forbehold, idet det vil være forbundet med praktiske vanskeligheder at påse overholdelsen af bestemmelsen i relation til udenlandske motorkøretøjer.

Der har været indhentet udtalelser om lovforslaget fra Assurandørsocietetet, Advokatrådet, præsidenterne for østre og vestre landsret samt Københavns byret, rigsadvokaten, retsplejerådet, rigspolitichefen, politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Dommerfuldmægtige i Danmark samt fra Foreningen af Politifuldmægtige i Danmark.

Til nr. 6 (§ 66, stk. 3).

Bestemmelsen fastslår i overensstemmelse med art. 6, stk. 1, i bilag I til konventionen, at skadelidte har et direkte krav mod forsikringsselskabet.

Dette betegner en afvigelse fra reglen i forsikringsaftalelovens § 95, stk. 1, der lyder således: „Når den sikredes erstatningspligt over for den skadelidte er fastslået og erstatningens størrelse bestemt, indtræder den skadelidte i den sikredes ret imod selskabet, for så vidt han ikke er fyldestgjort.“ Begrundelsen for denne almindelige regel må søges i, at formålet med en ansvarsforsikring er at sikre det ansvar, der pådrages ved skadevoldende handlinger, og at forudsætningen for, at skadelidte kan rejse krav mod selskabet, derfor må være, at der er stateret et krav mod den, hvis ansvar dækkes af forsikringen.

Inden for det område, der dækkes af motoransvarsforsikringer, er skadelidtes stilling imidlertid i praksis i det væsentlige den samme, som hvis et direkte krav mod forsikringsselskabet var hjemlet.

Hvor der rejses tiltale mod skadevolderen, har forsikringsselskabet således efter færdselslovens § 67 adgang til at indtræde som part i straffesagen, og hvis det ikke indtræder i sagen, er såvel en forligsmæssig som en dømmæssig afgørelse af erstatningsspørgsmålet bindende for det.

Hvor der ikke rejses tiltale mod nogen, vil eventuelle erstatningsspørgsmål som oftest i praksis blive afgjort uden retssag ved, at selskabet direkte over for skadelidte betaler en aftalt erstatning. Anlægges der en civil erstatningssag, er det endvidere i mange tilfælde forsikringsselskabets advokat, der repræsenterer den sikrede (skadevolderen) under sagen, og som altovervejende hovedregel opfylder forsikringsselskaberne den afsagte dom, der formelt alene vedrører den sikredes erstatningspligt, uden